

Balla Zoltán

Anyaföld

Eső eláll, szél sem forog.
Távolban még villám morog.
Ingem, gatyám víztől tapad.
Talpamra nagy sziksár ragad:
hűen hordom – ez a bérem.
Isten adta ékességem.

hajsza

ha macskád néha
beszarik ne dühöngj
hűtsd le forró véred
nincs itt a világvég
mutasd meg emberséged
gondold át az oktalan
csak szükségét végzi
nem ismer ember törvényt
ezért azt meg sem érti
ha kütyüidhez kaparász
ne lógasd ablakon túlra
simogasd csak simogasd
hadd játsszon velük újra
ismerd ki nyelvét
az egyszerűt
figyeld meg mániáját
pátyolgasd dicséred
akkor is ha elveszi
kacsád máját
adj néki tejfölt
hadd nyalja
fényesre bajszát
úgy fogja rendre
bírnai majd
a nagy egér-hajszát

Hortobágyi anziksz

Katlan-nyár éget
földet, eget.
Szikrázik sziksó,
víztükör.

Vályuhoz csikós
itatni üget.
Szekeret vonszol
hat ökör.

Delelő nappal
déliabát játszik.
Pacsirta dallal
égbe száll.

Messze a csárda,
épp csak látszik.
Nagy pusztá „sömmi”
körbe zár.

oda és vissza

ne morogj ne zsörtölődj
 szívj magadba öt tüdőnyi
 levegőt számolj tízig
 vagy üss tíz taktust
 jobb lábbal hunyd le
 szemed tíz másodpercig
 várd a ceremónia
 jótékony hatását ha
 megnyugodtál ne vess
 a napra csókold meg
 a rét füveit simogasd meg
 a fákat madarokat
 mosolyogj az emberekre szólj
 hozzájuk néhány szellemes
 derűs szót akkor Ők is
 visszamosolyognak
 szívből átölelnek
 netán megcsókolnak
 mint Jézus a tévelygőt
 tudod kisfiam akkor
 lesz igazi paradicsom
 ezen a lelkileg megszakadt
 embertelen földön

öreg porta

részeg kapufél
 tépett tollú kacsák
 gidrek-gödrök bozótok
 búzló pocsolyák
 vénasszony vénember
 vásott padon ül
 vakmacska nyivákol
 félve menekül
 girhes kutya vonít
 kolonc lóg nyakán
 szél szellem szökken át
 a porta kapuján

Szökés

Ősz-szakállú ősz,
 mint egy öreg csósz:
 ködbundában jár.
 Gyalogúton sár.

Vadkonda rőfög.
 Kisszekér zörög:
 bakján két ember.
 Szökik szeptember.

Vallomás

Kószáltam
 a nagyvilágban –
 északról le délig.
 Kincsemet ma
 megtaláltam –
 két szemedben
 fénylik.

Bakcsi Ernő

Újgazdagok

Mintha ködben úszkálna. Tejfehér színű minden, nem látni semmit. Sejtteni lehet valaminek a kontúrját, de nem biztos, hogy ott tényleg van valami. Arra határozottan emlékszik, hogy az előbb az anyját látta. De akkor világos volt, teljesen világos. Az anyja egy fa alatt állt, nagy lombos fa volt, de nem tudja megmondani, hogy milyen fa volt az. Beszélt hozzá, de nem értette, hogy mit mondott. Anya száján nem jött ki hang, legalábbis nem hallotta. A szája némán mozgott. Aztán eltűnt a kép, és most itt van ebben az áthatolhatatlan ködben. Furcsa ez az érzés. Nem jó, de nem is rossz. Kezdett világosodni a tudata, de ez azzal járt, hogy fáj, zúgott a feje. Aztán lassan ráébredt, hogy gondolkodik, és ezen elámult.

Először arra gondolt, hogy meghalt, a lelke most megy valahova, vagy már ott is van. Aztán meg arra, hogy nem halt meg, mert ez a fejfájás földi dolog. Lehet, hogy a túlvilágon is van ilyen? Már döntött volna felőle az Úr? Lehet, hogy ez már a vezeklés ideje? A tisztítóüzemben vagy a pokolban van? Ha van teste, akkor él. Erről csak úgy győződhet meg, hogy megpróbál mozogni. Megmozdította a kezét, de nem ment. Próbálta a másikat, az sem sikerült, de fájdalmat érzett. Lassan tudatosult benne, hogy él. Megpróbálta kinyitni a szemét.

– Felébredt. Hál' Istennek, felébredt. – Messziről, nagyon távolról jött ez a hang. Szúrta a szemét a fény. Homályosan látott egy imbolygó alakot, aki közeledett felé. Aztán tisztult a kép, és egy nő nézett az arcába. A nő mosolygott.

– Isten hozta – mondta az idegen. – Kómában volt, de most már rendben lesz minden.

– Hol vagyok? – nyögte ki síri hangon az értelmetlen kérdést, de tudata még csak erre volt képes.

– Jó helyen, a megyei kórházban. Meggyógyítjuk. Rendbe fog jönni. Eltört néhány csontja, és agyrázkódása volt. Szerencséje volt, hamar hozzánk került. Messziről jött vissza, de sikerült, és ez a fontos. Most aludjon, pihennie kell, a főorvos úr majd tájékoztatja, ha felébred.

– Becsukta a szemét, mert úgy érezte, hogy zuhanni kezd. Még annyit mondott, kár.

– Mi kár? – kérdezte egy távoli hang.

– Hogy élek – akarta mondani, de csak motyogás lett belőle.

*

Eltelt néhány nap, gondolatai már összefüggőek voltak, noha még mindig gyötörte a fejfájás. Napról napra csökkent az intenzitásuk, megszűnt a szédülése és a hányingere is. Az orvos ismertette, hogy milyen törései, zúzódásai lettek, milyen kezelések

várnak rá. Időbe telik, de a gyógyulás biztos, türelmesnek kell lennie – fejezte be a doki. Igyekeztek a kedvébe járni és minden kívánságát teljesíteni. Nem kérte, de szereltek tévét is a szobájába, az ebédjét étteremből hozták. Azt evett, amit megkívánt. Rendelkezésre álltak a napilapok és könyvek is. Most még feleslegesnek tűnnek ezek – mondta a férje, de ha a fejfájásod elmúlik, használd majd. Unalmas lesz majd itt neked, legalább leköt. Egy ideig mindenesetre, tette még hozzá. Mindennap bejövök hozzád. A lányunkat már értesítettem, azt mondta, nemsokára hazalátogat. Meg kell beszélnie a szabadságát a főnökével. Zoli tegnap bent volt, de akkor aludtál, nem költöttünk fel. Ez hazugság volt, mert a fia tudott a balesetéről, de nem látogatta meg a súlyosan beteg anyját. Azt Béla – a férje – elhallgatta, hogy a rendőrség ki akarta hallgatni, de ő megkérte őket, hogy ne tegyék. Elálltak tőle, mert a roncsban megtalálták a búcsúlevelet, így minden világos lett, és miután más személy nem sérült meg, nem lesz eljárás. Így nem tudódik ki, maradjon csak a családban. Ártana az üzletnek, ha a megye erről csámcsogna – gondolta Béla. Nem szólt az asszonynak sem a búcsúlevélről, úgy tett, mintha nem tudna róla, mintha nem is lenne. Hallgatott erről Zsi is – így becézték Zsuzsát. Talán meg sem találták. Elfújta a szél, esetleg megégett, (nem tudta, hogy az autó milyen állapotban van. Ki is gyulladhatott.) vagy a rendőrség nem mutatta meg Bélának. Ez is lehet, hiszen a levelet a rendőrségnek írta. A férjének, a gyerekeinek nem hagyott üzenetet, hiszen éppen miattuk akart meghalni.

Már tűrhetően érezte magát, noha még mindig feküdni kellett, mert a törött lábát „húzták”, nehogy úgy forrjon össze, hogy rövidebb legyen a másiknál. Az orvosok szerint korához képest szépen gyógyult. Hatvan felett ez már nem mindenkinél van így – dicsérte a főorvos. Bogi – a lánya – Londonból felhívta, miután megtudta, hogy az életveszély elmúlt, nem jött haza. Közel félórát beszélgettek, de a baleset körülményeiről nem esett szó. Nem tudja, hogy Bogi mit tud az egészről, de örült neki, hogy nem hozta fel. Nem kellett hazudnia a lányának. A fia nem jelentkezett, ez ugyan bántotta, de megszokta már, hogy ilyen. Tegnap felkereste egy férfi. Váratlanul nyitott be. Nagyon udvarias volt, elnézést kért a zavarásért, és bemutatkozott. Először azt hitte, hogy orvos, de zavarta az utcai ruha és még valami. Nem tudná megfogalmazni pontosan, hogy mi, de valami azt súgta, hogy nem orvos. Az orvosok nem így viselkednek.

- Ki maga és mit akar? – kérdezte nem éppen udvariasan.
- Szeretnék egy kicsit beszélgetni magával. Semmi különös, csak egy kis beszélgetés. Megengedi, hogy leüljek?
- Én nem hívtam magát, és nem akarok beszélgetni.
- Ne gondoljon semmi indiszkrécióra. Egy kis beszélgetés elősegíti a gyógyulását.
- Mondtam, hogy nem akarok beszélgetni! Ki a fene küldte magát? Én nem hívtam, menjen el!

– Higgye el, asszonyom, én csak jót akarok. Nem muszáj válaszolnia sem a kérdéseimre, ha nem akar, akkor majd másról beszélgetünk. Nem leszek sokáig, nem akarom kifárasztani.

– Nem beszélgetek. Értse meg, hogy nem! Nincs baja a fejemnek! Azonnal tűnjön el, vagy hívom a nővért! – ezt már sírva ordította.

A pszichiáter szó nélkül kiment a szobából, és a folyosón tartózkodó nővérnek mondta: Ez már jó jel. A sírás az első lépcső a gyógyulás felé vezető úton.

Nehezen nyugodott meg. Magában dohogott. Majd megkapja Béla is a magáét, mert biztosan ő küldte, de legalábbis tudnia kell róla, hiszen valakinek ki is kell fizetnie ezt a pasast. Még hogy beszélgessünk? Majd éppen egy idegennek mondom el a szégyenünket. Ha meggyónok neki, tud rajtam segíteni? Vissza tudja hozni a lányomat, normális emberré tenni a fiamat? Tudja a fenét! Csak pofázni tudnak ezek, zsebbe tenni a pénzt! De, ha már itt tartunk – melázott el – miért van ez? Hol követtem el a hibát? Sokszor feltette már magának ezt a kérdést, de a biztos választ nem tudta. Abban biztos volt, hogy ő is hibázott, hogy mennyit, milyen mértékben, nem tudta. De a lelkiismeret-furdaláshoz, az önvádhoz ez is elég volt. Azt hallotta, maga is vallotta, hogy a családban a nő szerepe meghatározó jelentőséggel bír. Tehát hibás. De mennyire? Miért éppen ő, az ő családja ilyen szerencsétlen, hiszen mások, a szomszédok, rokonok, ismerősök sem különbek. Igaz, más anyagi körülmények között élnek. Szegényebbek. Ez okozná? Az az átkozott, az a kurva pénz!? Egyik kezével ad az Isten, a másikkal meg büntet? Mit tett, hogy ezt kapja az élettől? Pedig milyen szépen indult!

Mindig, eddigi életében mindig meg volt mindene. Amit csak akart megkapott, vagy megszerezhetette. Jó gyerekkora volt, nem voltak gondjai. Apja jólétet biztosított, noha most már tudja, hogy sokat is kockáztatott. Benzinkutas volt. Akkor még kézzel pumpálták az üzemanyagot a tartályból a járműbe, és nem pénzzel fizettek, hanem jeggyel. Valahogyan apja ezzel ügyeskedett, és valutával is csencselt a Jugoszláviából érkező autósokkal. Rájöttek erre a hatóságok is, mert az aput letartóztatták. Megúsza a börtönt, de sok pénzükbe került. Az öreg valakit lekényezhetett, mert ott folytatta, ahol abbahagyta. Emlékszik: apa anyuval a műszak után, késő este egyezettette a napi forgalmat, hogy minden stimmeljen. Meg is szedték magukat, ahogyan a gazdagodást a nép nevezi. És amikor megépítették a nagy benzinkutat a város szélén, apa lett a főnök, mert ott már többen dolgoztak. Béla is az alkalmazottak közé tartozott. Hosszú, vékony, jóképű fiatalember volt. Akkor érettségiztem, eladó lány voltam. Hát összejöttünk. Béla elvette a főnök lányát. Béla ambiciózus ember volt, apával jól megértették egymást. Szép volt minden, apáéknál laktunk. Akkora volt a ház, hogy kényelmesen elfértünk. Béla nemsokára átkerült a megyeszékhely egyik benzinkútjához, aztán jött a rendszer-váltás. Jól helyezkedett az uram, és szerencséje is volt, mert sikerült megvennünk

egy telephelyet a főút mellett. Itt alakította ki a depót, főleg olajat forgalmazott. Ekkor már megvolt a két gyerek is, Bogi és Zolika.

Egy ideig álomszerűen alakult minden. Igaz, sokat dolgoztunk, de gyarapodtunk is. Megépítettük az első benzinkutat, aztán a balatoni nyaralót is megvettük. Nem is tudom már, hogy melyik évben mit. Most van három benzinkutunk, egy nagyon jól menő, a mai igényeknek megfelelő olajlerakatunk, balatoni nyaralónk, márkás autóink, két üzemanyag szállító kocsink, luxus módon berendezett házuk tele műkincsekkel, és a számlánkon lévő összeget is sokan elfogadnák. Több milliárdot ér a vagyonunk. De minek, kinek? Úristen, újra megfájdult a fejem!

Valahol a közepén rontottuk el, amikor a gyerekek már kamaszok lettek. Megkaptak mindent, nem kellett megküzdeniük semmiért. Érettségi után egyetemre mentek, de akkor már autójuk volt. Nem számított, hogy mennyit költöttek, hogy mire, annyi pénzt kaptak, amennyit kértek. Már tudja, ez hiba volt. De még minden normálisnak látszott, ha csúsztatva is, de elvégezték az egyetemet. Logikusnak tűnt, hogy belépnek a cégbe, hogy itt dolgoznak, hiszen idővel az övék lesz minden. Meg kell tanulni a szakmát, gyakorlatot szerezni, ez volt az elképzelés. Bogi a könyvelésre került, Zoli a depóhoz. Dolgoztak, de a főnökeik kivételeztek velük, mert ők voltak a főnök gyerekei, netán majd idővel a kenyéradójuk. A kölykök persze visszaéltek ezzel. Ez is hiba volt, ezt nem lett volna szabad engedni. Közben Zoli kapott egy négyszobás lakást, hogy önálló életet élhessen, hiszen felnőtt férfi volt már. Oda hordta a nőit, volt, akivel együtt élt néhány hónapig, aztán jött a következő. Ibolya terhes lett, és megszülte neki a fiút, a kis Lacikát, az unokájukat. A gyerek már hároméves volt, amikor feleségül vette. Ez még rendben volna, de aztán megváltozott minden.

Sajnos, hagyták, hogy Bogival is elszaladjon a ló. Tudomására kellett volna hozni, hogy nem ő a királylány, és a világszépe is más. Bogi nem csúnya, nem piszkafa és nem elhízott malac, közepes lány, akiből sok szaladgál az utcán. De talán azt hitte, hogy ő a világszépe és a királykisasszony is egyben. Hibáztak ebben is, mert volt pénz, ruhaköltemény, luxusüdülés. A füredi Anna-bálra készült ruha háromezerbe került, és egyszer volt rajta. Szép volt, csinos és különleges, de túlzás volt ez, mert azt hitte a lány, hogy ilyen az élet, hogy neki ez jár. Utólag gondolkodva ezen, azt hiszi, hogy a lánya megváltozását nagyban befolyásolta a szerelmi csalódása, akkor döbbenhetett rá, hogy nem minden úgy alakul, ahogyan szeretné, hogy a pénz nem minden. Persze voltak kapcsolatai, néhányról ő is tud, de a Morten fiúval való szakítás megviselte. Mindenki azt hitte, hogy ebből házasság lesz. Jocó szülei is dúsgazdagok, illettek egymáshoz. Mindkettőjüknek márkás autójuk volt, de mégis motorkerékpárral jártak le a Balatonra, persze külön-külön motorral, mintha egyre nem fértek volna rá. Az a motor is többbe került, mint egy közepes autó – sóhajtotta most. De hát számított az, amikor az éves

tiszta jövedelmük kétszáz millió körül van. Aztán hirtelen megszakadt ez a kapcsolat is. Bogi soha nem mondta el, hogy miért, hogy miért döntöttek így. Hogy ki kezdeményezte, vagy ki unt rá a másokra. Bogi ott állt hirtelen egyedül, mert igaz, hogy gazdag volt, de már nem fiatal, és ismert volt a múltja. A hozzá hasonló anyagiakkal rendelkező fiú nem akadt, szegényebb pedig szóba sem jöhetett. Azt hiszi, a végső lökést mégsem ez adta. Egy este az apja szóvá tette, hogy az utóbbi időben nem jár be dolgozni, ha be is megy, elkésik. Bogi azt felelte, hogy őt nem érdekli ez a munka, nem akar egyhelyben ücsörögni naphosszat. Jól van – mondta Béla – akkor keresünk neked másik munkát. Hol szeretnél dolgozni? Mert dolgozni kell, legalább azt keresd meg, amit magadra költesz. Ezen Bogi felkapta a vizet. Mit gondol az apja, talán ő élőködő? Sajnálja tőle a pénzt, tönkremegy a cég? Szó szót követett, csúnyán összevesztek, aminek az lett az eredménye, hogy Bogi kijelentette: Elköltözik otthonról, nem fogad el egy fillért sem a szüleitől. Bebizonyítja, hogy meg tud élni, maga keresi meg a kenyerét. Akkor nem gondoltam, hogy komolyan mondja ezeket. De makacs lány Bogi, mint az apja. Kiment Angliába. Ennek már több éve. Most a vonatok étkezőkocsijában dolgozik. Ennyit tud róla. Hogy ott mit csinál, mennyit keres, hogyan él, nem tudja. Egyetemi diplomával, milliárdos szülei ellenére gürizik, utasokat szolgál ki. Nyilván megél, de lassan megöregszik. Nincs férje, nincs unoka. Miért? Hát élet ez? Jó ez neki?

A benzinkutak bevételeit minden este begyűjtik. Ennek biztonsági okai is vannak, de a kútkezelőket is szoros elszámolásra, fegyelemre kényszeríti. Mindennapos megterhelése ez a családnak, elsősorban Bélának és neki. Egy idő után Béla az egyik kút teljes irányítását a fiára, Zolikára bízta. A gyereknek amúgy is betekintése volt mindenbe, hogy minél hamarább tisztába legyen a cég működésével, hiszen idővel a teljes vezetés az ő feladata lesz. Egy elszámolásnál a napi bevételből hiányzott huszonötezer forint. Béla persze magyarázatot kért a gyerektől, aki bevallotta, hogy szüksége volt arra az összegre, ő vette el. Béla leszidta a gyereket, és elmagyarázta neki, hogy az elszámolás és a fizetés vagy más pénzkivétel nem ugyanaz. Ha problémája adódik, szóljon. Egy ideig rendben volt minden. Aztán százezer forint hiányzott. Ebből nagy veszekedés lett. Zoli bevallotta, hogy kábítószer van a dologban. Erre már én is megijedtem. Zoli erősködött, hogy csak kipróbálta, de megszarolták. Néhány hét múlva Juhász Jóska, az egyik kutas, elnézést kért Bélától, hogy szóba hozza az ügyet, de kellene neki a pénz. Milyen pénz? – értetlenkedett a férjem. Kiderült, hogy Zoli kért tőle negyvenezer forintot, de még nem adta meg, halogatja, hogy majd... Úgy látszik, Zoli nem mert már a bevételhez nyúlni, így oldotta meg a problémáját. Ebből aztán este óriási veszekedés lett. Béla ordított, Zoli szemtelen volt, én sírtam, de jól emlékszem a vitára.

– Szégyenbe hozol engem, magadat, a céget! Mit gondolnak az alkalmazottaink?

– Mit gondolnának, semmi közük hozzá.

– Ha nem érted, akkor hülye vagy, fiam! Vagy azt gondolják, hogy kihasznállak, mert nem kapsz elegendő pénzt, vagy azt, hogy telhetetlen vagy, szórod a pénzt, nem elég, amit kapsz, tehát kölcsönkérsz, de nem adod meg. Ezen az úton haladva a sikkasztás következik, majd a börtön! De azt megúszod, mert a fiam vagy és tudod, hogy nem jelentelek fel. Végig gondoltad ezt? Hát mi lesz belőled? Egy iszákos, kábítószeres csavargó, aki majd néhány év alatt a nyakára hág annak a vagonnak, amit a szülei életük során összegüriztek.

– De nagyra vagy velem, másoknak is van. A rendszerváltáskor nem volt nehéz. Hallottam néhány dolgot rólad is, és ha nem tudnád, a pénz azért van, hogy elköltse!

– Még szemtelen is vagy! Azt a pénzt először meg kell szerezni, és az nem megy magától. Ahhoz meló kell, sok meló és ész! Úgy látszik, ez neked hiányzik, mert az ész nem azonos az egyetemi végzettséggel.

– Tudod mit, felmondok! Vedd úgy, hogy mától fogva nem dolgozok nálad.

– És miből élsz meg? Ne légy makacs, kisfiam – szóltam közbe sírva.

– Ez lesz a legjobb, közben hátha megjön az eszed – mondta Béla. De neked családod van, gyereked. A feleséged fizetéséből nem tudtok megélni, azért azt mégsem engedhetem meg, hogy nyomorogjatok, netán éhezzen az unokám, ezért kapsz tőlünk minden hónapban háromszázezer forintot. Bízom benne, hogy közben megjön az eszed, normális leszel, és munkába állsz a cégnél, amely egyszer a tiéd lesz. Úgy tartunk nyilván, mintha dolgoznál, fizetjük az ezzel járó járulékos költségeket. Be sem kell jönnöd, az összeget minden hónap fizetésnapján a számládra utaljuk.

Ezt Béla is, én is ideiglenes megoldásnak gondoltuk. Jó húzásnak, hogy felébredjen a gyerek lelkiismerete, belássa hibáit, felfogja saját érdekét, és dolgozni kezdjen a cég, ezáltal a saját maga javára. Sajnos, óriásit csalódtunk. A fiamnak eszébe sem jutott megváltozni, tetszett neki a léha élet, a semmittevés. Ma már havi hatszáz-ezret utalunk a számlájára, az apja megmondta neki, hogy ennél többet nem fog kapni. Nem húzza ki a csávából többet, bármi történjen is vele. Amikor hitelezők jelentkeztek nálunk, hogy egyenlítsük ki a tartozását, Béla újságban tette közzé, hogy a fia cselekedeteiért, pénzügyeiért a cég semmilyen felelősséget nem vállal, követeléseket nem egyenlít ki. Zolitol visszavette a bélyegzőt, minden alkalmazottnak megtiltotta, hogy a cég pénzéből bármily kis összeget is átadjanak. Aki ezt megteszi, anyagi felelősséggel tartozik, és azonnali kirúgást von maga után. Annyira elmérgesedett apa és fia között a helyzet, hogy Zoli azt merte az apja arcába ordítani: Csak azért megyek el a temetésedre, hogy meggyőződjek róla, jó mélyen elástak-e! Béla abban bízik, hogy Lacika, az unokánk, nemsokára felnő, és neki átadhatja a céget. De hát Lacika még csak tizenkét éves. Szófogadó, aranyos

gyerek, de ki tudja mi lesz belőle? Mire neveli az apja? Most még jár hozzánk, jól megértik egymást a nagypjával, de Zoli is ilyen volt ennyi idős korában.

Én már nem hiszek ebben. Semmiben sem hiszek. Nincs semmi értelme az életnek. Csak szenvedés az egész. Szégyenemben már nem is merek elmenni sehova, mert rákérdeznek, hogy mi van a Zolival, mikor jön haza Bogi. Mit mondjak erre? Az igazat mégsem lehet, hazudozik az ember összevissza, de egy idő után kiderül az igazság. És akkor ezt az egészet még meg is fejeli az uram. Ez is öregségére hülyül meg. Voltak női eddig is, tudtam én ezt, még veszekedtem is miatta, de azok futó kalandok voltak. Jelentőség nélküli szexek, és lehetőleg titokban csinálta. De ez a mostani? Sülve-főve együtt vannak, nyilvános helyen mutatkoznak... és még ez sem elég, autót vett annak a kurvának. Mindennek van határa, nem lehet mindent kibírni. Azt gondoltam, ha iszom jobb lesz. Elfelejttem az egészet, legalábbis ideiglenesen elfelejttem. De nem így lett. Még jobban ezek voltak az eszemben, állandóan ezek. Végiggondoltam az életemet, voltak benne szép idők is. Amikor még kicsik voltak a gyerekek, az utazások, a MOL szűk körű összejövetelei, akkor még én is voltam valaki. Egy nagy reményű milliomos felesége. Aztán...

Már nem érdekel semmi. Az életem teljes kudarc, a családom összeomlott. A szünetelésnek, a szeretet teljes hiányának én is oka vagyok. Nem akartam, de mégis elősegítettem. Személyes és megalázás számomra minden nap. Minek élni, így nem érdemes élni.

A városból kivezető út, amikor ráfordul az autópályára... ott a kanyarban, mindjárt az árkon túl van egy hatalmas nyárfa... az jó lesz. Bementem a Rozmaring presszóba, megittam három konyakot, aztán kértem a pincértől egy borítékot. A noteszomból kitéptem egy lapot, ráírtam, hogy „Ne hibáztassanak senkit, szándékosan tettem.” Aláírtam és beletettem a borítékba. Ráírtam, a RENDŐRSÉGNEK, aztán bedobtam a kocsi hátsó ülésére. Indítottam, elindultam kifelé a városból, arra még emlékszem, hogy erősen nyomtam a gázpedált...

Bagi István

Ja, még nem is mondtam

Jókedvűen ballagtam
örültem hogy szabad a szerdád
azt írtad délután félöt jó lesz
naná hogy jó nekem is
a kártyapartit lemondtam
abból lesz a jövő héten másik
végre elbeszélgethetünk ráérősen lazán
azt kérted a bejáratnál találkozunk
jobban szereted ha együtt lépünk be
hát jó találunk ülőhelyet előbb-utóbb
kortyolgatjuk a forralt bort vagy puncsot
eldöntjük közben hova menjünk utána
talán vacsorára hívlak a közeli étterembe
és a finom falatok után ...
ábrándozásom nagyjából eddig jutott
„szia!” toppant elém a hangod hirtelen
és közeledett alakod is a félhomályból
ez itt az egyik barátnőm mondtad
ugye nem baj hogy velem jött ő is
már hogy volna baj hebegtem
csinos hölgyből sohasem elég
(csak soká ne maradjon
gondoltam magamban)
és bementünk és kortyoltunk
és kedvünk egyre jobb lett attól
és akkor fejeddel a csaj felé intettél
ja még nem is mondtam
mi ketten moziba megyünk hattól.

Patócs Molnár János

Élni tudni kell

– Aranyom, sokféle gyógyszert szedek, hogy is? Reggel hatot, délben négyet, este talán nyolcat.

– Ne haragudjon, Tamás, nekem pontosan kell tudni, hogy...

– Na most, emlékezetem szerint összesen 32 gyógyszert kell szednem. Vérnyomáscsökkentő, szívritmus-szabályozó, koleszterinre, májelégtelenségre, trigliceridre, refluxra, meforal, betaloc, pantoprazol, mit tudom én, mi. Nem lehet ezt észben tartani.

– Értse meg, nekünk tudnunk kell, hogy az előírt gyógyszerei rendelkezésre állnak-e, mert ha nem, nekünk kötelességünk biztosítani. Érti, kötelességünk.

– A többségét behoztam, amit nem sikerült összeszednem hirtelen, hozza a lányom, csak elakadt a csúcsforgalomban, késni fog kicsit.

– Én megtettem, amit meg lehet. Itt írja alá. Köszönöm. Most tegye szabaddá a lábát, hogy befáslizzam.

– Hozza a lányom a fáslit is, ha tudna várni kicsit.

– Nem várhatunk, nekem rendbe kell tennem, mielőtt oda kerül. Akkor kezdem.

– Tudjátok, nem könnyű előteremteni mindent. Havi tizenkét ezres a gyógyszer. A pénzem kevés. Negyvennégyezer rokkantságiból kigazdálkodni mindent lehetetlen. Akinek van száznegyvene, százötvene, könnyen beszél. Szelektálok: ami fontos megveszem, ami kevésbé az, hanyagolom. Az is igaz, sok segítséget kapunk. Évente, a testvérvárosunk küldöttségének érkezésekor szólnak a városházától. Meglátogatnak. Ruhát hoznak, tartós élelmiszert, játékokat a gyerekeknek. Nem kellett vegyünk bicajt, görkorit, mindegyik amerikai. Fényképeket készítenek rólunk, felteszik Toledo honlapjára. Csináltak olyan képet, amelyen látható volt az egész család, kint a kertben, a családi nagyszatnál, kiránduláson a Rotary-tanösvényen. Egyik lányomat, amelyiknek volt angol nyelvvizsgálója, meghívták Ohióba öthetes ingyenes tanulmányútra.

– Hányan ültök annál a „nagyszatnál”? – kérdezi Zsolti.

– Nem nagy művészet, én fabrikáltam, összecukható. Vagyunk mi ketten Zsuzsával, aztán a nyolc gyerekünk, tizennyolc unokánk. Sokan panaszkodnak, hogy öt évig jártak óvodába, hét évig. Én harminc évig kísérgettem a gyerekeimet óvodába, iskolába. Nem bántam meg. Elégedett vagyok mindennel. Ők is elégedettek az életükkel. Ez a legfontosabb. Hogy ne az a kérdés rágjon belülről: mi lett volna, ha? Ha-ha-ha. Na megjöttél kisjányom? Behoztál mindent, amit kértem? A fásli már nem kell, adott a cég.

Huszoneves, sportosan öltözött nő siet céltudatosan az ajtótól legtávolabbi ágyig. Karján apró, formás kislány. A csöppség, egy nála nem sokkal kisebb hajas babát ölel. Női triptichon. A férfi megcsókolja a lányát, az unokáját. Lehalakítják a hangjukat, hosszasan suttognak, puszognak. Közben a nő reflexszerűen simogatja apja befáslizott lábát. Ica nővér besiet, új ágyneműt húz a sarki ágyra, érkezni fog valaki. Mintegy mellékesen megkérdezi, hány éves a kicsi. Kettő. Az övé négy és kettő. A kisebbik szintén lány. Sebesen jár a keze, a hangja hajlongás közben hullámszik. A magáét hogy hívják? Zsanett. Beszél? Persze, már fél éve. Szaval is. Az enyém is csivitel. Elíznek hívják. Annyira tetszett nekem az Elíz. Annyira dallamos. Az uram Enikőt akart. De az olyan hétköznapi. Végül rám hagyta. Rendben van minden, Tamás? Mindjárt hozom az infúziót, egy adag még le kell menjen a műtét előtt. Gyerekvers, majd ismert dal szólal meg. Nem tudni, honnan jön a hang: a kislányból? A babájából? A kórterem tapsol. A lány felkapja a gyermekét, és elindul kifelé. Kétszer is visszafordul, megint suttognak pár szót. Elhagyja a kórtermet.

– Ő a családos lányaim közül a legfiatalabb. A kisebbik fiam most nősült, nyomdában dolgozik, tisztességesen keres. Ember nagyságú fényképeket készítettett az esküvőjükről. Nagyon szépek. Ott van az ebédlőjünkben. Csak a legkisebb lányomat sajnálom. Most hetedikes. Mikor pénteken hazajön a suliból, mondom neki, játsszál kicsit, aztán fogjunk neki tanulni. Hogy a szombat-vasárnapod szabad legyen. Nem bírok, apa, holt fáradt vagyok. Bevezették a napi kilenc órát. Normálisak ezek? A felnőtt is csak nyolcat dolgozik. Úgy szoktam, hogy előre elolvasom a leckéit, két-három leckével előbb járok, hogy tudjak neki segíteni. De van, amikor nem megy. A napokban megmutatta az egyik szöveget, hogy nem érti. Valami etikaféle vagy mi. Elolvastam egyszer, elolvastam kétszer, én sem értettem. Egyik tanárunk megparancsolta, hogy ne merjék a tankönyvet használni. Amit ő lead, azt jegyzeteljék, abból készüljenek. Akkor minek kell hordani? Majd összeroskad a hátizsákja alatt. Nem is lett tanulás. Kicsit játszott az ájfonján, belealudt. Úgy kellett felköltetni a vacsorához. Azt hiszem, a finnek csinálják jól. Napi három elméleti óra a maximum. A többi játék, kreatív feladatok, ilyesmi.

– Úgy tudom, a hollandoknál is ilyen gyerekközpontú az általános iskola. Viszont utána nagy az ugrás a gimi szintjéig. – Ezt Zoltán mondja. A megyei lapot olvassa, fél füllel figyel a purparlára.

– Azért az se jó, amit Nyugaton csinálnak, hogy mindent szabad a gyereknek. Én nem vagyok gyerekpárti, úgy értem, hogy kell a fegyelem. Mégis csak lehetetlen, hogy a Tesco közepén verdesi magát a földhöz egy gyerek, és ötszáz ember kell ezt tűrje.

– Ott a szülő a hibás – hangzik kórusban.

– A fiam nagyon hisztis volt. Semmi sem volt jó neki. Szorít a cipő, a zokni

gyűrődik, a nadrág bő vagy éppen szűk, a kaja túl sós vagy sótlan. Egyszer nagyon kihozott a sodromból. Fürdéskor kijelentette, hogy ő nem hajlandó zöld szappant használni, csak kéket. Úgy ahogy volt, meztelenül kiraktam a hóba, és bezártam az ajtót. Az anyja könnyögött, hogy ne csináljam ezt. Két perc múlva sírva követelte, engedjük be, megfogadja, hogy soha többet nem lesz rossz. Úgy is lett. Soha semmi baj nem volt vele többet. Most huszonhárom éves, jó szakmája van, nem haragszik rám, nagyon jóban vagyunk. Mai napig élesen emlékszik arra az estére.

Ica kicseréli az infúziós palackot. Körbenéz. – Minden rendben? – Nem kap választ, kisiet.

– Igazad van, Zsolti, a nejem is megcsinálta, hogy hisztizett valamelyik, be a fürdőkádba, s hideg vizes zuhany. Na nem jéghideg. A gyerekek tudnia kell, hogy van egy határ. Minden viszonylatban. Tudjátok, mit szoktam csinálni? Megérkezik a gyereksereg vasárnap ebédre. Egy hónapban egyszer együtt ebédelünk. Sorba állítom őket, vezényelek. Karlendítés előre, karlendítés hátra. Ugrálás, tapsolni a fej fölött. Békázás. Óriásjárás. Elég. Egészségetekre! Mostantól mindenki azt tesz, amit akar. Akkor aztán felkacagnak, hancúroznak, rajcsúroznak. Értitek? Nem akarom én terrorizálni őket. Érezzék meg, hogy mindennek megvan a maga helye és ideje. És tanulják meg, nem vagyunk egy súlycsoportban. Ne félj, mert nem kell egyiknek sem könnyörögni, hogy ugyan, utyuru-putyuru, vedd már fel a kanalat, amit ledobtál. Tudjátok, a legnagyobb öröm a gyerek. Amikor megépítettem Miskolcon a nyaralónkat, a kert egy dombra futott fel. Télen ott szánkóztak, csúszkáltak, fakutyával ereszkedtek. Nyáron meg gurultak le a kisszekérrel. Én csináltam nekik, fakutyát is, szekeret is. Élvezték nagyon, senkinek nem volt olyan, nagy örömükre szolgált. A szomszéd gyerekek is hozzánk jártak. Álltam a teraszon, néztem őket, én voltam a legboldogabb ember a világon. Nincs nagyobb boldogság, mint örömet szerezni valakinek. Főleg, a tieidnek. Itthon Baktón is csudánkra jártak a szomszédok. Ha szállítottam valamit az utánfutón, a három lányom felült, s végigénekeltek az utat, Szegedi boszorkányok, meg ilyenek, amit megtanítottam nekik. Kiültek az ablakba a szomszédok, kacagtak, tapsoltak, kiabáltak, hogy jönnek a szögedi pacsirták. Van egy szomszédom, gazdag ember. Nyomdája van. Azt mondja egyszer. Te Tamás, nekem van pénzem, van minde-nem. És mit csinállok? Nézem a házimozit, ha megunom, kimegyek a tóra a luxus verdámmal, felhágok a jet skimre, száguldozom, azt is megunom, hazamegyek, bekapcsolom a házimozit. Altatót veszek be, hogy tudjak szunyálni. Vagy berúgok. Te nem vagy gazdag, de tudsz élni. Irigyellek. Hát igen, élni tudni kell. Az a sok közös kirándulás a Balatonon, a Velencei-tónál, a Bakonyban, a Mátrában, Erdélyben, Felvidéken, az a sok emlékezetes élmény, most is felemlégetünk egy-egy sztorit, elővesszük a régi fényképeket, videókat, ha éppen nincs olyan esemény, ami leköti a figyelmünket.

– Az a kérdés, mit tekintünk életnek – jegyzi meg Zoltán, mintegy mellékesen.
 – Ezt hogy érted? – Tamás azzal is jelzi kíváncsiságát, hogy nehezen bár, de testével is a közbeszóló felé fordul.

– Mondjuk egy könyvmolynak nem biztos, hogy hegyi túra jelenti az életet. Neki az élet egy kellemesen nyugodt zug, ahol senki sem zavarja az olvasásban.

– Mondasz valamit – reagál némi késéssel Tamás. Hangsúlyán érződik, ő erre eddig nem is gondolt.

– A lányod itt van a folyosón – hozza a hírt valaki.

– Igen? Elbúcsúzott, hogy hazamegy. Biztos nem akarta, hogy aggódjam miatta.

Telefonál. Az eredményt is közli a kórteremmel.

– Azt mondja, találkozni akar a professzorral. Nem tudtam róla lebeszélni.

– Bús Tamás Mátyás – sztentori hanggal érkezik a tagbaszakadt műtősfíú.

– Én vagyok.

– Pattanjon fel erre a járgányra. Kigombolni a hálóinget hátul.

– Nem olyan könnyű az, fiatalember. – Nehézkesen dobja le befáslizott lábait az ágyról, hatalmasra puffadt hasa is akadályozza a mozgásban.

– Segítek. Kivehető fogsora van?

– Nincs.

– Karóra, szemüveg?

– Már levettem.

– Melyik oldalon lesz?

– A jobb. Sziasztok fiúk, ha megmaradok, ünnepelünk.

– Szorítunk neked – mondják többen.

A kórterem elcsendesül. Dani új, kíváncsiskodik:

– Mivel műtik?

– Úgy tudom, vese és máj, elég komplikált – válaszolja a szomszéd ágy birtoklója, Zsolti, csendesén. Neki prosztatagyulladás van, oldalán vizelettestasak lóg. Így járt dolgozni is. Kamionsofőr volt egy ideig, már akkor gondjai voltak, harmincöt évesen. Szakmai ártalom, azt mondják. Most álló munkája van, ez könnyebb. Dani szintén prosztatás, még „kezdő”, most vesznek tőle szövetmintát.

A kórteremből kitolnak egy ágyat. Vajon miért? Imre feküdt rajta. Őt vitték elsőnek a műtőbe. Azóta eltelt legalább három óra. Új ágygal érkezik Károly. Ő mondja el a csere okát. Itt a 11-esben nem tudnak oxigént biztosítani az operált-nak. Neki a 17-esben három napja vették ki a veséjét, nincs már szüksége oxigén-re. Szeretne hazamenni. Mára ígérte a zárójelentést a professzor. De őt egyelőre nem látta senki. Pedig meg kellett érkeznie, Tamást ő műti. Károly törzsvendég, ismer minden nővért és orvost. Azt is, ki ment külföldre dolgozni, ki jött vissza. Tudja, hogy működik a kórház, mi a jó, és mi az, amin még javítani kell, szerinte.

Például a szobák felszereltségén. Dani megjegyzi, öt vagy hat éve vakbéllel műtötték a sebészetben. Ott hét kórteremre jutott egy mosdó. Itt minden szobában van vécé, fürdő. Ott ruhatároló szekrények sem voltak. Csak egy közös. Károly grimaszol, fölényesen legyint: A börtönben jobb az ellátás. Ott ezerkettő jut a napi ellátmányra, itt hatszáz.

A kórterem üzemel. Vérnyomást, lázat mérnek. Cserélik az infúziót. Vért vesznek. Ellenőrzik a gyógyszeradagolást. Bandi bácsi, akit csak másnap műtenek, kicsorgatott. A hálóinge hátul szaros. Azt motyogja, a kúp miatt. Ágyneműt, hálóinget kell cserélni. A túltelített vizeletes tasakkal el kellene jutnia a vécébe. Infúziót is kap. Az állvány keréken jár. Márti nővér megmutatja, hogy lehet vele közlekedni. Egyik kezével azt tolja, a másikkal a vizeletes zacskót viszi, füttyijéből lóg a katéter, belebonyolódik. Márti nővér rákiabál: nagyon vigyázzon, mert ha kijön a katéter, az kurva fájdalmas. Bandi bácsi morog valamit, nem érteni. Már tisztába tették őt is, az ágyát is, amikor folyékony szappant kap, a műtét előtt azzal kell zuhanyozni. Ha nem megy egyedül, beszélje meg az éjszakás nővérekkel, a műtétre való előkészítés az ő feladatuk. Visszahozzák Tóni bácsit. Őt vitték másodikként a műtőbe, nincs jól. Gépre rakják, folyamatosan mérik a vérnyomást, szívműködést, infúzió a karján, katéter a nyakán. Hangosan alszik. Negyedóránként ránéz valamelyik nővér. Az ágy végére akasztott kezelőlapra jegyzetelnek.

Meghozzák az ebédet. Zöldségleves, rizses hús. Zsolti nem kér. Biztos lesz, aki repetázni szeretne, adják annak. A zárójelentést várja. Majd eszik otthon. Műtétje elmaradt. Gyulladás miatt. Már gyógyulóban, reméli, hazaengedik. Reméli, rövidesen új időpontot kap. Épp elbóbiskol, amikor megjelenik Adjunktus úr, egy csapat orvostanhallgatóval. Ha nem zavarja, épp az ő betegségéről tartana előadást. Zsolti beleegyezik. Az orvos lendületesen, félhangosan magyaráz. A hangja álmosító. Interaktív módszert alkalmaz, a jó választ tudni vélő diákok bizonytalan hangja élénkíti a monotóniát. A kórterem közben üzemel. A harsány műtősfiú megint megjelenik. Danit szólítja a műtőbe. Az útban lévő Adjunktus úr, a diákok behúzódnak az ágyak közé. Dani fürgén pattan a hordágyra, mintha bizonyítaná, kutya baja, nem is tudja, miért van itt. A műtősfiú azon élcelődik, hogy mutaványához Daninak biztos nem volt még ilyen népes nézőközönsége. Újabb beteg érkezik, hórihorgas férfi, hófehér Beatles-frizurával. Valamikor tekintélyt parancsoló lehetett. Most aprócska, ápolt felesége segítségével, botra támaszkodva vonszolja magát a kijelölt ágyig. Vetkőzik, mintha utoljára. Érkezik a főnővér, kérdegeti, töltsögeti a személyi lap rubrikáit. Innen tudni, hogy az új fiú Horváth László. Felesége kihangsúlyozza: diétáznia kell a férjének. Miután elrendezte, gyöngéden megpuszítja, s elsiet.

Hallatszík, kint elindult az eső. Egyik-másik beteg felkel, nézi az esőben céljaik felé siető embereket, surrogó autókat, a széltépte fákat: egy-egy levél hangos csat-

tanással csapódik a falnak, aszfaltnak. Meleg ősztől a fűtés beindítását, az ablakok félig nyitva.

Látogatási idő: Horváth László felesége visszatért, talán haza sem ment, a közelben emésztette férje hiányát. Tóni bácsihoz is érkezik egy középkorú nő és férfi. A főnövér költögeti, nem ébred. Csak ülnek csendben és nézik. A nő időközönként megigazítja az ágyneműjét, papír zsebkendővel törölgeti a beteg verejtékező homlokát. Bandi bácsi ágya köré népes család telepszik. Öten veszik körbe. Halkan duruzsolnak. Tizenéves fiatal lány bugyborékolva felkacag. Mint egy bent rekedt pillangó csapdos, szárnyal a kacaj. Próbálja visszafojtani, robban. Feltehetően Bandi bácsi hamiskás mosollyal kísért szavai tüzelik. Egyre hangosabban hahotázik. Aztán már mindenről röhög. Egyszerűen nem bírja abbahagyni. A nevetés átragad az egész társaságra. Mint öt bábú, amit láthatatlan dróton táncoltatnak, egyszerre rázza őket a visszafojtott jókedv. Érkezik a délutáni vizit. A látogatók kiviszik magukkal a jó kedélyt is. A főnövér minden betegről mond pár szót. Bús Tamás Mátyás ágya azért üres, mert az intenzíven van.

A vizit elvonul, a betegek döbbsen kérdegetik egymást. Mit jelentsen ez? Károly erre is tudja a választ. Nem kell tragikusan venni. A komplikált műtétek után gyakran viszik az intenzívra a beteget, ott jobb a felszereltség, ha baj van, gyorsabban tudnak reagálni. Zsoltihoz csinos asszonyka érkezik. A nő szatyrokba szedi össze a férfi cuccait. Zsolti boldogan öltözködik, végre hazamehet. Dzsekije alatt nem látszik a katéter. Elbúcsúzik, némelyekkel kezét fog.

A kórterembe belopakodik a sötét. Senki nem kapcsolja fel a világítást. Csak amikor meghozzák a vacsorát. Az újonnan érkezettek is kapnak. Két szelet kenyér, egy henger ömlesztett sajt. A legtöbben hozzá sem nyúlhatnak. Dani gyorsan befalja, tegnap este óta nem evett.

Az ügyeletes orvos tart vizitet. Danit ő mütötte, megígérte, még este hazaengedi, ha nem merül fel komplikáció. A biopszia óta háromszor vizelt, a nővérek csillagos ötösre minősítették a kacsába eresztett pisit. Az ügyeletes felszólítja, várjon rá az iroda előtt. Akkor felöltözhettek? Tőlem, jöhet meztelenül is. A kórterem derül, Dani sietősen öltözködik. Károly friss levegőt kíván venni, bejelenti, hosszabb időre távozik. Elkíséri a tájékozatlan Danit az irodába. Zoltán, aki Gyuláról érkezett, és már átesett a prosztatabiopszián, de csak másnap számíthat hazamenetelre, elégedetlen a vacsorával. Érdeklődik, nincs-e a közelben valami gyorsétterem. Hamburgeres van háromszáz méterre tőlünk – tájékoztatja Márti nővér. A Tescóban pizzéria is működik, de az viszonylag messze van. Lehet-e telefonon rendelni? Márti feltételezi, igen. Ők Gyulán többen összefogtak, mert ott nagyon szar kaját adtak, rendelték óriáspizzát, s megosztottak rajta testvériesen. Az a baj, hogy nem tud rákapcsolódni a kórház wifijére. Ő már kérdezte a nővérektől a jelszót, nem tudják. A főigazgató titkolózik, nem akarja, hogy a személyzet be-

tegfelügyelet helyett az interneten lógjon. Márti nővér megígéri, hogy megszerzi neki a Tesco telefonszámát. Nincs itt társalgó? – érdeklődik. Van, tévé is, de nem működik. Károly szerint tavaly meg tavalyelőtt sem működött. Ő akkor is be volt utalva. Károly elvonul bejelentett esti sétájára. Zoltán még fontolgatja a vacsora-utánpótlást. Később kiderül, készült, hozott otthonról rántott húst, házi kenyeret, nem fog éhen halni. Befal egy adagot.

Tíz óra tájban a kórterem elcsendesedik.

Hajnali ötkor beindul az új nap, jönnek a nővérek, teszik a dolgukat. Ica besegíti Bandi bácsit a fürdőszobába a bemosdatásra. Hat óra tájban besurran Bús Tamás Mátyás lánya. Ezúttal egyedül. Ugyan abban a ruhában, mint délelőtt. Csendesen igyekszik kiüríteni az öltözőszekrényt. Zoltánt felriasztja a ténykedés, abbahagyja a horkolást. Neki nem maradt hely, eggyel kevesebb szekrény van, mint ágy. Ruháit az ágy karfájára terítette. Kedvesen érdeklődik:

- Berakhatom a cuccaimat a szekrénybe kedves, nem kell Tamásnak?
- Berakhatja.
- Az oxigénes szobába vitték az apját?
- Nem, a túlsó partra.

A lány felzokog, felmarkolja szatyrait, és kifut a teremből. Zoltán szétnéz, úgy tűnik, mindenki alszik, vagy alvást színlel. Nincs kivel megosztani a hírt. Egy darabig bámul maga elé, aztán bizonytalan mozdulatokkal rakosgatni kezdi a ruháit a szekrénybe.

S. Csoma János

Jó nekünk

Jó nekünk a kertben
macskáink, kutyáink közt
e fényárasztó napon.
Ez a délelőtt mindannyiunké –
egy család vagyunk mi
huszonnégyen kilencvenkét lábon.
Nekünk két kétlábúnak
rengeteg munka, még több boldogság.
Ennyi szabattott ott, ahol sokan
az egyedüllétet választják.
Ellentéttel adózunk a
megszületettek érdekében.
Apám egykor egyedül lakott itt,
de etette a madarakat.

Hangulat

Ilyen az ég, ha füstöt fúj a kémény,
ilyen a föld, ha korma visszahull.
Ilyen a lélek, ha tölti az élmény
s ilyen, ha múltjába múl.
Ilyen az ég, ha átszeli a kondenz,
ilyen a kondenz, ha semmivé válik.
Megtört a tél, sálad tekerd nyakadra,
gombolkozz állig.

Vétkes következmény

Ráadásul
olyan az ember,
folyton ismétli
önmagát.
Előbb ülteti,
aztán nevel,
majd kivágja
az almafát.

Zaj

Liheg a csend,
zaj elől menekül.
Hangos a világ –
nem hallható már,
hogya a szű percegve rág.
Ne mondd, hogy ezt akartad
magadba bújni, ha tudnál
de nem teheted.
Mindennapodat
megmérgezi és frusztrál.

Talán

E földnek nem hiányzol
nem is számol veled,
másnak készült a jászol
nincs is neved.
Talán álom voltál,
de itt a reggel,
isten veled.

Távlat

Az ember kapaszkodót keres
kiszögelések után tapogatózik,
az élet alpinistája, ha felért,
minden őt szolgálja, legyen miből
másokat szolgálni.
Vagy csak önmagát, ki, hogyan.
Élet és halálkérdés ama távlatból
válik fontossá, ha felsejlik
az elmúlás valósága:
akkor végképp, belenyugszik –
elérte az égi létra
legfelső grádicsát.